

Sygnatura akt VI Ka 172/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 r.

sprawy **R. B. (1), syna D. i E.**

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 279§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 listopada 2013 r. sygnatura akt III K 1/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- jako podstawę prawną rozstrzygnięcia z punktu 6 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk,

- na mocy art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego R. B. (1) w okresie próby pod dozór kuratora;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 172/14

UZASADNIENIE

Od wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 listopada 2013r. apelację na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiódł prokurator, który zarzucił orzeczeniu obrazę prawa materialnego poprzez niezastosowanie wobec R. B. (2) mającego status sprawcy młodocianego przepisu art. 70 § 2 k.k. w podstawie prawnej

rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności oraz nieoddanie oskarżonego w okresie próby zgodnie z art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora.

Podnosząc powyższe apelujący wnioskował o zastosowanie wobec oskarżonego w podstawie prawnej rozstrzygnięcia o środku probacyjnym art. 70 § 2 k.k. oraz oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora w myśl art. 73 § 2 k.k.

Apelacja oskarżyciela publicznego była zasadna w stopniu oczywistym, przez co skutkować musiała odpowiednią zmianą zaskarżonego wyroku.

W tej sprawie skazany R. B. (1) w chwili popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (13 kwietnia 2012 r.) nie ukończył 21 roku życia (urodził się w dniu (...)), zaś w czasie orzekania (21 listopada 2013r.) nie ukończył 24 lat, należało zatem potraktować go jako sprawcę młodocianego w rozumieniu art. 115 § 10 k.k.

Konsekwencją przyjęcia faktu, że sprawca czynu zabronionego spełniał przesłanki określone w art. 115 § 10 k.k. powinno być uwzględnienie w treści wyroku warunków zawartych w przepisie art. 70 § 2 k.k., który stanowi, że okres próby w przypadku zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego wynosi od 3 do 5 lat. Ponadto, powinien znaleźć zastosowanie także przepis art. 73 § 2 k.k., z którego wynika, że zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego (a takim był właśnie R. B. (1)), wymierzonej za przestępstwo umyślne (przestępstwo przypisane skazanemu, stypizowane w art. 279 § 1 k.k., jest występkiem umyślnym), sąd jest zobligowany do orzeczenia w stosunku do niego środka probacyjnego w postaci dozoru kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

Skoro bezspornie ustalone zostało, że w sprawie niniejszej R. B. (1) miał status sprawcy młodocianego, przy wymiarze kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, stosować należało w stosunku do niego rygory określone w art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. .

W zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy, przy określeniu okresu próby, na który została warunkowo zawieszona kara pozbawienia wolności, wadliwie zastosował art. 70 § 1 pkt 1 k.k., który nie mógł być podstawą rozstrzygnięcia co do oskarżonego R. B. (1) jako sprawcy młodocianego.

W taki sam sposób należało odnieść się do zarzutu nieorzeczenia wobec oskarżonego dozoru kuratora w okresie próby. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. Sąd Rejonowy zobowiązany był do orzeczenia dozoru, a zatem zaskarżone orzeczenie dotknięte jest wadą pominięcia takiego rozstrzygnięcia.

W zaskarżonym wyroku doszło zatem do naruszenia prawa materialnego, to jest wskazanych w zarzucie apelacji przepisów art. 70 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k., poprzez ich niezastosowanie do oskarżonego R. B. (1), który wszystkie przesłanki określone w art. 115 § 10 k.k. spełniał.

Naruszenie tych przepisów miało charakter rażący i istotnie wpływało na treść orzeczenia w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k.

Z przytoczonych powodów Sąd II instancji orzekł jak na wstępie.

W pozostałym zakresie uznał zaskarżony wyrok za trafny, sprawiedliwy oraz słuszny i na podstawie art. 437 k.p.k. utrzymał go w mocy.

W oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, zwalniając oskarżonego od zapłaty wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążył nimi Skarb Państwa. Postępowanie przed Sądem II instancji nie było zainicjowane przez oskarżonego, lecz było efektem błędnej decyzji sądu orzekającego, stąd na zasadach słuszności oskarżony został zwolniony od ich ponoszenia.